

teret så meget, hvor vi måske skal komme med nogle bemærkninger i betænkningen. Det går jeg også ud fra – eller det er jeg overbevist om – at den nuværende minister er indstillet på.

Udgangspunktet for det her lovforslag er jo, som også andre har været inde på, barnets perspektiv. Jeg er udmærket godt klar over, at der er folk uden for denne sal – måske også i denne sal – der vil beskyldte nogle af os for at tage parti, nogle af os for at tage mødrenes parti, andre af os for at tage fædrenes parti, eller hvad ved jeg, og nogle siger bare, at det handler om ligestilling. Men så enkelt er det ikke.

Jeg tror, at alle vi, der har været beskæftiget med forslaget, har taget udgangspunkt i barnets perspektiv, og som Venstres ordfører sagde, er det faktisk børnene, der skal være vindere her. Det er ikke noget med, at det er nogle forældre, der skal være vindere; det er børnene, der skal være vindere. Det er det, vi gerne vil have ud af det.

Når vi har det på den måde, er det selvfølgelig, fordi vi, mange af os, der har oplevet de her situationer selv eller hos andre, jo godt ved, at det er meget svært for børnene at undgå at føle skyld i de situationer, hvor forældrene går fra hinanden. Det ligger ligesom i de her forhold, at børnene faktisk også har den her skyldfølelse over for forældrene: Hvorfor gik det nu ikke, og er det nu også et eller andet, vi har gjort, som var med til, at forældrene gik fra hinanden? Jeg synes, det er meget vigtigt, at vi med det her forslag ikke alene understreger, at det ikke er barnets skyld, at forældrene går fra hinanden, men at vi altså også sikrer, at barnet kommer bedst muligt igennem og uden de her skyldfølelser.

Kl. 14.40

Det at få et barn er og bliver en livslang glæde, men altså også et livslangt ansvar. Så enkelt er det. Det er noget, man aldrig nogen sinde kan lægge fra sig, og man har sådan set bare at gøre det så godt som muligt hele tiden. Selv om man indimellem er stiktosset måske på den anden part, gælder det altså om at dæmpe de følelser og prøve på at sige: Jamen hvad er nu det bedste for barnet? Igen fordi barnet er den uskyldige part.

Jeg tror, de fleste af os kender skilsmisser. Jeg tror ikke, der er mange, der vil sige, at det sådan set er en lykkelig situation, lige når den starter, og det er heller ikke en lykkelig situation for børn. Det tror jeg ikke på. Men man kan gøre det sådan, at børnene kommer ud af det uden ar, og det er det, jeg mener vi lægger op til med det her

forslag. Det er i hvert fald det, der er intentionen.

Fælles forældremyndighed er jo en lang proces, og jeg ved godt, at embedsmændene har hørt mig sige det her tidligere, men jeg kan ikke lade være at sige det: Jeg har jo været en af fædrene – eller mødrene – til bestemmelsen om den fælles forældremyndighed, og jeg synes, det er rigtig fint, at man fortsætter det her nu.

Jeg tror på det, har altid troet på, det var rigtigt, har altid ment, det var bedst for børnene, at man kunne fortsætte det her, at barnet ikke på en eller anden måde blev inddraget i det her, men netop at man kunne sige: Det kan godt være, at vi ikke kan finde ud af samlivet, men det har ikke noget med dig at gøre; vi fortsætter vores ansvar over for dig. Det tror jeg er ekstremt vigtigt, og det synes jeg det her lovforslag yderligere understreger, og det synes jeg rigtig fint er lykkedes.

Derfor er jeg også glad for det udgangspunkt, der er i det her lovforslag, nemlig at fælles forældremyndighed ikke bare uden videre kan ophæves. Det er ikke nok, at man kommer og siger: Jeg gider ikke have den. Det er lidt dagens situation, om jeg så må sige, fordi man ikke kan på-dømme den fælles forældremyndighed. Det er ikke meningen fremover. Fælles forældremyndighed er noget, man har, når man har påtaget sig det ansvar at få et barn. Nu ser jeg væk fra de der situationer, som ikke nødvendigvis er normalfamiliesituationen.

Det ansvar kræver selvfølgelig noget af forældrene, og det kræver også noget af myndighederne. Det, det kræver af forældrene, er selvfølgelig, at mødrene også må acceptere – og det bliver mødrene jo nødt til – at det ikke bare pr. automatik er sådan, at de har ret til det her barn. Sådan var det jo i gamle dage. Det er før ministerens tid, men altså, dengang jeg selv var i den alder, var det jo faktisk sådan, at det var en ret for mødrene. Jeg synes, det er fint, at det ikke længere bare er en ret, man har, fordi man nu engang er den, der bærer barnet. Der er altså faktisk i de allerfleste tilfælde også en eller anden far involveret i processen.

Men jeg vil så også sige, at jeg også synes, det kræver noget af fædrene. Det kan jo ikke nytte noget, at fædrene bare kommer og siger, at de altså vil have lod og del i det her barn, uden at de overhovedet har gjort en smule, for at bruge et blidt udtryk, for at få lod og del i det. Der vil jeg altså meget, da jeg nu står på en officiel talerstol, appellere til, at fædrene altså også er klar